

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.596 van 8 februari 1999
in de zaken A. 67.227/X-6124
67.228/X-6125.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Iraanse nationaliteit, in de zaak G/A. 67.227/X-6124,
op 19 januari 1996 heeft ingediend om de vernietiging
te vorderen van de beslissing van 9 november 1995 van
de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Iraanse nationaliteit, in de zaak G/A. 67.228/X-6125,
op 19 januari 1996 heeft ingediend om de vernietiging
te vorderen van de beslissing van 9 november 1995 van
de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 30 maart 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 26 november 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
L. DENYS, die verschijnt voor verzoekers, en van
Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

Overwegende dat de beroepen in beide zaken
tijdig zijn ingesteld, wat niet wordt betwist;

Overwegende dat in de zaak G/A. 67.227/X-
6124 het Auditoraat, omwille van een materiële
vergissing er ten onrechte is van uitgegaan dat er
geen voortzetting van de procedure werd gevraagd door
verzoekster; dat het verslag artikel 14quater derhalve
niet in aanmerking kan worden genomen; dat er redenen
voorhanden zijn om de grond van de zaak te behandelen;

Overwegende dat de verzoekende partijen in een afzonderlijk verzoekschrift opkomen tegen de weigering om hen als vluchteling te erkennen; dat de bestreden afwijzende beslissing, die ten aanzien van Mevrouw XXX werd genomen, steunt op de niet-erkenning van haar echtgenoot XXX, als politiek vluchteling; dat bijgevolg in het belang van een behoorlijke en efficiënte rechtsbedeling het gepast voorkomt om beide zaken wegens verknochtheid samen te voegen en uitspraak te doen in één arrest;

1. Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De echtgenoten XXX (I 31/3/1960) en XXX (I 22/3/1964), van Iraakse nationaliteit, komen op 22 september 1992 in België aan en vragen 's anderendaags de status van vluchteling aan.

1.2. Deze aanvragen worden op 25 juli 1995 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Wat de echtgenoot betreft steunt de afwijzing op volgende gronden :

"Betrokkene, die sinds 2 januari 1983 zijn legerdienst vervulde, zou op 18 juli 1991 gedeserteerd zijn. Sindsdien leefde hij ondergedoken in de regio rond Mosul. Op 3 april 1992 verliet hij een eerste keer Irak. Hij verbleef tot 4 mei 1992 in Amman, waarna hij naar Irak terugkeerde teneinde zijn verloofde te helpen het land te verlaten. Op 13 mei 1992 verliet hij Irak opnieuw. Hij bleef tot 22 september 1992 in Amman alvorens, samen met zijn vrouw, naar België te komen.

Betrokkenes verhaal is niet geloofwaardig. Zo is het al vreemd te noemen dat betrokkene, als deserteur, het risico nam om verschillende keren vanuit Jordanië naar Irak terug te keren. Verder legt hij ook een militaire kaart voor die dateert

van 8 september 1991 en dit terwijl betrokkene steeds stelde reeds op 18 juli 1991 gedeserteerd te zijn.

Betrokkene beweerde ook dat zijn hotel, in september 1991, op bevel van de Iraakse autoriteiten zou gesloten zijn omwille van zijn desertie. Op het Commissariaat-generaal legt hij echter een hygiëne-licentie neer, afgeleverd door het Iraakse Ministerie van Volksgezondheid op 12 februari 1994, d.w.z. meer dan zes maanden na betrokkenes vermeende desertie. Al deze feiten ondermijnen betrokkenes geloofwaardigheid.

Betrokkene baseert zijn aanvraag eveneens op de algemene discriminatie van christenen in Irak. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er van een aan vervolging grenzende discriminatie van christenen echter geen sprake is in Irak.

Om deze redenen moet dan ook worden besloten dat betrokkene zijn land verlaten heeft om andere motieven dan deze voorzien in de Vluchtelingenconventie. Het statuut van vluchteling kan hem bijgevolg niet worden toegekend".

1.4. Wat de echtgenote betreft, wijst de Commissaris-generaal erop dat deze haar aanvraag volledig baseert op de motieven aangebracht door haar echtgenoot.

1.5. De verzoekende partijen tekenen tegen de verwerping van hun asielaanvragen op 7 augustus 1995 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.6. Deze beroepen worden opgeroepen op de zitting van 9 november 1995.

1.7. Op deze zitting worden verzoekers, bijgestaan door hun toenmalige raadsman, gehoord. Veertien stavingsstukken worden neergelegd.

1.8. Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen, waarbij de beroepen ontvankelijk maar ongegrond worden verklaard en de

erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens worden geweigerd.

1.9. De beslissing, waarbij het hoger beroep van de echtgenoot wordt verworpen, is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de appellant stelt dat hij in 1983 zijn militaire dienstplicht moest vervullen; dat bij zijn aanmelding gevraagd werd om als officier in dienst te treden; dat hij dit niet kon weigeren; dat hij na twee jaar niet gedemobiliseerd werd en tot 3 april 1991 in het leger bleef; dat hij eerst in de Iraans-Iraakse oorlog meevocht; dat hij daarna ingezet werd bij de bezetting van Koeweit; dat hij toen ondermeer als krijgsgevangene in Saoedi-Arabië verbleef; dat hij tenslotte naar Koerdistan overgeplaatst werd; dat hij toen deserteerde omdat hij het onaanvaardbaar vond Suleymania te bombarderen; dat hij in april 1991 het oorlogsgebied verliet en tijdelijk bij zijn ouders in Mosul onderdook; dat hij op 4 mei 1991 voor een maand naar Amman, Jordanië vertrok; dat hij naar Bagdad terugging en daarna op 13 mei 1991 definitief Irak verliet;

Overwegende dat de appellant ter zitting stelt dat hij na de Golfoorlog eerst een maand vakantie kreeg en daarna opnieuw de vijfde tankeenheid in Suleymania moest vervoegen; dat hij het bevel kreeg om de stad te bombarderen en het daarmee niet eens kon zijn en daarom deserteerde; dat ter zitting gevraagd werd naar de wijze waarop hij het commando van zijn tankeenheid verlaten had; dat de appellant een beschrijving geeft over hoe hij eerst zijn wagen in de belegerde stad plaatste; dat hij nadien naar zijn eenheid buiten de stad ging en tenslotte tijdens de troepenbeweging de chauffeur van zijn jeep misleidde door hem om een verrekijker te sturen; dat hij ondertussen de tijd had om per auto in Iraaks legeruniform door de vijandelijke linies naar de stad Mosul te rijden; dat deze verklaring onrealistisch en onredelijk is; dat hij immers op het ogenblik dat hij zijn eenheid vervoegde nog niet kon weten dat hij zou deserteren zodat er geen enkele reden was om zijn auto te parkeren in Suleymania dat in handen van de vijand was; dat een dergelijke riskante onderneming bovendien onnuttig zou zijn omdat hij toen nog de troepenbewegingen niet kon kennen en weten naar welk deel van de stad hij zou gestuurd worden; dat zijn verklaringen omtrent zijn legeractiviteiten en desertievoorberedingen in Suleymania niet geloofwaardig zijn;

Overwegende dat de appellant tegengestelde verklaringen aflegt over zijn heroproeping voor het leger; dat hij enerzijds stelt dat hij na de golfoorlog gedurende één maand opgesloten werd wegens verdenking van verraad (zie verhoor CGVS van 7 december 1992); dat hij anderzijds ter zitting stelde dat hij na de golfoorlog één maand verlof kreeg maar daarna zijn eenheid moest vervoegen; dat niet aannemelijk is dat een officier van het Iraaks leger geen éénduidige verklaring kan afleggen over zijn al dan niet heroproeping; dat hij bovendien totaal onverzoenbare stellingen aanbrengt, namelijk verlof versus gevangen voor verraad; dat hij zijn heroproeping niet bewijst;

Overwegende dat de appellant na zijn desertie op 18 juli 1991 een maand bij zijn ouders in Mosul onderduikt vanwaar hij naar Amman Jordanië vertrekt; dat niettegenstaande hij als deserteur gezocht wordt, toch terugkeert naar Bagdad om zijn vrouw te halen; dat hij ook een nieuw paspoort aanvraagt en een uitreisvisum; dat hij Irak volkomen legaal verlaat; dat onaannemelijk is dat in Irak een deserteur en bevelvoerder van een tankeenheden die midden de strijd zijn commandopost verliet zonder problemen uitreisdocumenten kan bekomen; dat dit in tegendeel bewijst dat de appellant bij het verlaten van zijn land geen problemen had met zijn overheid;

Overwegende dat de appellant niet aantoonde dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951".

1.10. De beslissing, die ten aanzien van de echtgenote wordt genomen, steunt op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellante zich beroept op de motieven die ingeroepen werden door haar echtgenoot en geen eigen motieven invoert;

Overwegende dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van haar echtgenoot geweigerd werd door de Vaste Beroepscommissie op 9 november 1995;

Overwegende dat de appellante niet aantoonde dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het

behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951".

2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, meer bepaald van artikel 1, A 2), doordat de bestreden beslissing het beroep tot erkenning van de status van vluchteling ongegrond verklaart, terwijl uit de stukken die door hem voor de Vaste Beroepscommissie werden overgelegd en deze die in de loop van het geding nog aan het dossier zullen toegevoegd worden, duidelijk blijkt dat hij in Irak wegens zijn politieke opvatting effectief wordt vervolgd;

Overwegende dat hij laat gelden dat het niet-uitvoeren van een bevel van de overheid op grond van andersluidende overtuigingen en de desertie uit vrees voor vervolging die hiervan het gevolg is, in een regime zoals het Iraakse, daden zijn die als een politiek misdrijf worden beschouwd en waarvoor hij tot de doodstraf werd veroordeeld; dat het dan ook geen twijfel lijdt dat hij gegronde vrees voor vervolging heeft en zich in de onmogelijkheid bevindt de bescherming van de Iraakse overheid in te roepen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het de Raad van State niet toekomt de beoordeling van de Vaste Beroepscommissie over te doen en zelf een onderzoek naar de juiste toedracht van de zaak in te stellen;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie zich in verband met het eerste middel gedraagt naar de wijsheid van de Raad;

Overwegende dat, om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling zijn aanvraag moet staven met een coherent en geloofwaardig verhaal, wat naar het oordeel van de Vaste Beroepscommissie ten deze niet het geval was; dat de Raad van State niet bevoegd is om de beoordeling van de Vaste Beroepscommissie over te doen; dat als administratieve cassatierechter de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen van de feitenrechter wanneer deze zijn beoordelingsbevoegdheid uitoefent; dat het eerste middel, dat ertoe strekt de feitelijke toedracht van de zaak opnieuw door de Raad van State te doen onderzoeken niet in aanmerking kan worden genomen;

2.2. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidens welke bepaling de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie met redenen worden omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak, doordat in de eerste considerans wordt gesteld dat hij tot 3 april 1991 in het leger bleef, terwijl deze datum met geen enkel feit overeenkomt, dat hij op 18 juli 1991 deserteerde en het oorlogsgebied verliet, doordat in de tweede considerans wordt gesteld dat zijn verklaringen omtrent zijn legeractiviteiten en desertievoorberedingen in SULEYMANIA ongeloofwaardig zijn, terwijl men moeilijk kan volhouden dat het aan de Vaste Beroepscommissie toekomt de geloofwaardigheid te beoordelen van legeractiviteiten en bevelen gegeven in volle strijd en van desertievoorberedingen die per

definitie een geïmproviseerd en zelfs onlogisch karakter hebben, doordat in de derde considerans wordt gesteld dat "appellant tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn heroproeping voor het leger (...) en onverzoenbare stellingen aanbrengt namelijk verlof versus gevangen voor verraad", terwijl uit de feitelijke gegevens van de zaak duidelijk blijkt dat hij van zijn overheid een maand verlof kreeg, doch dat hij reeds na twee dagen door de geheime diensten voor ondervraging werd meegenomen en werd vastgehouden, dat na zijn vrijlating op 14 juni 1991 van enig verlof geen sprake meer was en hij bevel kreeg zijn eenheid onmiddellijk te vervoegen, en doordat in de vierde considerans gewag wordt gemaakt van het feit dat hij tijdens zijn tweede overgang naar AMMAN gebruik zou hebben gemaakt van een tweede en nieuw paspoort met uitreisvisum, terwijl dit feit op geen enkel ogenblik door verzoeker werd geuit, niet met de werkelijkheid strookt en in tegenstrijd is met de stukken van het dossier, meer in het bijzonder met het ene paspoort dat door hem werd neergelegd en dat zeer duidelijk de verschillende stempels bevat, overeenstemmende met de verschillende grensovergangen;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij hierop samengevat als volgt antwoordt :

- dat de vereiste tot motivering tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom hem het statuut van politiek vluchteling niet wordt toegekend,
- dat de commissie haar beslissing voldoende heeft gemotiveerd daar ze geen enkele twijfel laat bestaan over de gronden van de afwijzing van het verzoek,
- dat de motiveringsplicht niet meebrengt dat alle stukken van het dossier moeten worden besproken,

- dat in het feitenrelaas de korte terugkeer van verzoeker naar zijn land van oorsprong inderdaad foutief gesitueerd wordt in 1991 in plaats van 1992,
- dat deze materiële vergissing echter geen impact op de beoordeling van het feitenrelaas heeft,
- dat de affirmaties van verzoeker niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing terzake op onverantwoorde motieven zou steunen;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie samengevat nog het volgende laat gelden :

"De Auditeur neemt aan, zoals verzoekers hadden betoogd, dat de motivering in de beslissing een aantal beweringen bevat die onjuist zijn, met name de datum van zijn desertie en de termijn gedurende dewelke hij ondergedoken leefde bij zijn ouders.

De Auditeur meent evenwel dat deze verkeerde feitelijke motivering geen invloed heeft op de beslissing daar de determinerende motivering betrekking heeft op drie punten, namelijk :

1. De wijze van desertie
2. De tegenstrijdige verklaringen in verband met zijn heroproeping voor het leger
3. Het bekomen van uitreisdocumenten ofschoon verzoeker deserteur was.

In dat verband kan het volgende opgemerkt worden :

Het zogezegde onrealistisch en onredelijk verhaal omtrent de wijze waarop verzoeker zou zijn gedeserteerd, houdt rechtstreeks verband met een feitelijke vergissing van de Vaste Beroepscommissie, namelijk de datum waarop hij zou zijn gedeserteerd, hetzij 3 april 1991. Deze datum is fout. Deze fout heeft bijgevolg een invloed kunnen uitoefenen op één van de determinerende considerans van de beslissing;

Bovendien -en dit is meer fundamenteel- begaat de Vaste Beroepscommissie een vergissing inzake de omstandigheden waarin de desertie plaatsvond : in strijd met wat de beslissing beweert, heeft verzoeker steeds verklaard dat hij gedeserteerd had na het bevel tot bombarderen te hebben ontvangen (zelfs op de zitting van de Vaste Beroepscommissie, zoals blijkt uit de motivering 'en daarna opnieuw de vijfde tankeenheid in Suleymania moest vervoegen; dat hij het bevel kreeg om de stad te bombarderen en het daarmee niet eens kon zijn en daarom deserteerde') en niet voordien zoals de Vaste Beroepscommissie beweert ('dat hij immers op

het ogenblik dat hij zijn eenheid vervoegde nog niet kon weten dat hij zou deserteren'), die bovendien ten onrechte stelt dat verzoeker door de vijandelijke linies zou gereden zijn terwijl hij dit nooit verklaard heeft, maar wel altijd op het grondgebied gebleven te zijn gecontroleerd door het Iraakse leger. Uit de verhoorverslagen blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij zijn wagen plaatste in de nabijheid van de belegerde stad Suleymania (de omgeving van de stad was toen in handen van het Iraakse leger) en niet in de stad. Deze vergissingen hebben alleszins een weerslag op deze determinerende considerans.

In strijd met wat de Vaste Beroepscommissie beweert, en wat de Auditeur aanneemt, heeft verzoeker geen strijdige verklaringen afgelegd in verband met zijn heroproeping voor het leger. Hij heeft steeds verklaard dat hij een maand werd opgesloten vooraleer hij opnieuw opgeroepen werd. Op de Vaste Beroepscommissie heeft verzoeker niet verklaard dat hij effectief van een maand verlof genoot, maar wel een stuk getoond dat vermeldde dat hij een maand verlof kreeg.

Anderzijds lijkt de Auditeur aan verzoeker te verwijten dat hij nooit gewag maakte van dit verlof, terwijl verzoeker het stuk betreffende dit verlof slechts kreeg na het indienen van het verzoekschrift bij de Vaste Beroepscommissie en het bijgevolg niet voordien kon tonen.

Welnu, er is geen strijdigheid tussen enerzijds verhalen dat hij gedurende een maand opgesloten bleef, en anderzijds dat hij een maand verlof gekregen had, maar dat reeds na twee dagen van deze maand verlof dit ongedaan werd gemaakt. Waarom zou verzoeker voor de zitting van de Vaste Beroepscommissie gewag gemaakt hebben van zijn verlof, nu hij dit stuk niet had en dit verlof slechts twee dagen heeft geduurd ?

De Auditeur beweert ook ten onrechte dat de inhoud van het stuk betreffende het verlof niet met de werkelijkheid overeenstemt. Verzoeker had immers voorafgaandelijk aan zijn aanhouding een maand verlof gekregen. De beslissing met betrekking tot de toekenning van het verlof gedurende een maand was voorafgaand aan de beslissing tot aanhouding. Bijgevolg kunnen deze twee beslissingen -nl. het toekennen van het verlof en de aanhouding- met de werkelijkheid overeenstemmen.

De Auditeur meent dat de bewering van verzoeker dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen meent dat hij een paspoort heeft aangevraagd nadat hij reeds een eerste maal in Jordanië is geweest, geen steun vindt in de bestreden beslissing. Dit is onjuist.

In werkelijkheid heeft verzoeker na zijn desertie op 18 juli 1991 acht maanden lang ondergedoken geleefd, ging hij op 3 april 1992 voor

een eerste keer naar Jordanië, kwam een maand later hetzij op 4 mei 1992 naar Irak terug en ging op 13 mei, hetzij negen dagen later terug uit Irak weg, dit keer met zijn verloofde.

Het paspoort werd afgeleverd op 15 maart 1992. Verzoeker heeft steeds gesteld dat hij de twee reizen naar Jordanië maakte met dit paspoort, hetgeen klopt met voornoemde chronologie.

In de beslissing staat evenwel dat verzoeker na zijn desertie op 18 juli 1991 een maand onderduikt en dan naar Jordanië vertrekt, dan terugkeert naar Bagdad en dan een nieuw paspoort aanvraagt. Zoals voordien reeds werd gezegd, meent de Vaste Beroepscommissie verkeerdelijk dat verzoeker slechts een maand bij zijn ouders verblijft, en meent bijgevolg dat hij reeds in augustus 1991 naar Jordanië is vertrokken. Bijgevolg blijkt hieruit -niet alleen dat de feitelijke vergissingen met betrekking tot de datum en periode tijdens dewelke verzoeker bij zijn ouders leefde wel rechtstreeks in verband staat met overwegende motiveringen van de bestreden beslissing, zoals hoger reeds werd gesteld- maar ook dat in de ogen van de Vaste Beroepscommissie verzoeker zijn paspoort aanvraagt niet voor zijn eerste reis naar Jordanië, maar nadat hij reeds een eerste maal in Jordanië heeft verbleven en teruggekomen is.

De considerans met betrekking tot het bekomen van uitreisdocumenten ofschoon verzoeker als deserteur werd gezocht, bestaat in feite uit twee overwegingen :

a) Verzoeker heeft een uitreisdocument, namelijk een paspoort, bekomen voor zijn tweede vlucht uit Irak en niet voor zijn eerste vlucht; zoals hiervoor werd betoogd, is deze overweging feitelijk onjuist en vindt ze geen steun in het dossier;

b) Het is onwaarschijnlijk dat verzoeker als deserteur en bevelvoerder van een tankeenheid zonder problemen uitreisdocumenten kan bekomen.

De mogelijkheid om in deze omstandigheden een paspoort te bekomen, is niet meer of minder aannemelijk naargelang verzoeker zijn paspoort bekwam voor zijn eerste of voor zijn tweede vlucht uit Irak. De vraag is evenwel of het onaannemelijk is of verzoeker überhaupt in deze omstandigheden een paspoort kon bekomen. Verzoeker heeft gesteld dat hij dit paspoort door corruptie kon bekomen, namelijk door een hoge som geld te betalen.

In een memorandum van 5 augustus 1994 van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN staat onder 18 het volgende (Nederlandse vertaling) :

'Volgens onze informatie is het niet mogelijk voor iemand die gezocht wordt door de Iraakse overheid om wettelijk een paspoort en uitreisvisum te bekomen en op een wettige wijze Irak te verlaten via de enige plaats waar dit aan de grens kan naar

Jordanië. Het uitreiken van paspoorten blijft afhankelijk van strenge controle door de veiligheidsdiensten in Irak. Nochtans, ten gevolge van de erge economische crisis die in Irak heerst, hebben wij de indruk dat het mogelijk is om tegen betaling van een hoog bedrag, een paspoort en een exitvisum te bekomen door alternatieve middelen'.

Daar verzoeker verklaard heeft zijn documenten tegen een hoge som te hebben verkregen, kan de Vaste Beroepscommissie niet meer beweren dat het onaannemelijk is dat hij zijn paspoort heeft bekomen. Dit is een zuiver subjectieve bewering die in strijd is met algemeen bekende feiten, zoals blijkt uit een geloofwaardige bron, nl. het HCR. Het memorandum van het Hoog-commissariaat wordt als stuk in bijlage gevoegd.

Er dient, ten overvloede, in dit verband nog rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker verklaard heeft dat de overheid wellicht niet onmiddellijk op de hoogte was van zijn desertie omdat het in volle oorlog het mogelijk was dat zijn verdwijning te wijten was aan het feit dat hij gesneuveld was. Het vonnis waarbij hij wegens desertie wordt veroordeeld dateert alleszins van na het verlaten van het land. De vraag naar de (on)waarschijnlijkheid van het bekomen van documenten kan alleen maar gesteld worden indien aangetoond wordt dat de overheid -en niet alleen deze bevoegd voor het vaststellen van de desertie, maar ook deze bevoegd voor het afleveren van een paspoort en de overheid belast met de grenscontrole- op de hoogte was van de desertie. Welnu, dit wordt niet aangetoond.

Uit het vorige blijkt dat geen enkele van de drie motiveringen die door de Auditeur als determinerend worden aangenomen, een adequate motivering vormen.

Bijgevolg is het middel gegrond";

2.2.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de aanvraag van verzoeker tot erkenning als politiek vluchteling heeft verworpen, omdat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoeker; dat zij zich hiertoe heeft gebaseerd op de volgende drie vaststellingen :

1. het onrealistisch en onredelijk verhaal omtrent de wijze waarop hij zou zijn gedeserteerd,
 2. de tegengestelde verklaringen in verband met zijn heroproeping voor het leger,
- en

3. het feit dat hij als deserteur uitreisdocumenten kon bekomen;

2.2.3.1. Overwegende dat de Beroepscommissie omstandig en uitgebreid heeft aangegeven waarom verzoekers desertieverhaal haar niet geloofwaardig overkwam; dat hierbij de datum van de desertie geen enkele rol speelt, zodat de materiële vergissing van de Beroepscommissie, haar eerste motief, gegrond op de onredelijke en onrealistische verklaringen van verzoeker, nopens de wijze waarop hij zou zijn gedeserteerd, niet heeft beïnvloed;

Overwegende dat de considerans "dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn eenheid vervoegde nog niet kon weten dat hij zou deserteren", geenszins doet blijken dat de Vaste Beroepscommissie zich omtrent de desertieomstandigheden heeft vergist; dat de Vaste Beroepscommissie immers aannam dat verzoeker geen enkele reden had om zijn wagen vooraf in de straat te parkeren, vermits hij naar eigen zeggen slechts na het vervoegen van zijn eenheid en het bevel tot bombarderen besloot te deserteren; dat het rijden door de vijandige linies steunt op een zittingsverklaring, die in het verzoekschrift niet werd tegengesproken;

Overwegende dat bovendien werd rekening gehouden met het niet te voorzien karakter van troepenbewegingen; dat precies daarom aan het nut van verzoekers riskante onderneming terecht werd getwijfeld;

2.2.3.2. Overwegende dat de verklaring ter zitting dat verzoeker "na de golfoorlog één maand verlof kreeg maar daarna zijn eenheid moest vervoegen", niet anders kon worden begrepen, dan dat hij effectief van 8 juni

tot 8 juli 1991 met verlof was, temeer daar dit werd bevestigd door een voorgebracht stuk; dat indien dit document niet met de werkelijkheid strookte, verzoeker dit uitdrukkelijk had moeten vermelden, wat hij niet heeft gedaan;

Overwegende dat verzoeker voordien heeft verklaard dat hij op 9 juni 1991 door de IRAAKSE veiligheidsraad onder verdenking van verraad was aangehouden; dat hij op 14 juli 1991 zou zijn vrijgekomen (zie verhoor van 7 december 1992 op het Commissariaat-generaal en zijn dringend verzoek tot heronderzoek van 7 november 1992);

Overwegende dat de bewering van verzoeker dat zijn verlof op 14 juni 1991 werd ingetrokken en dat hij toen zijn tankeenheid moest vervoegen niet strookt met zijn verklaring afgelegd tijdens de asielprocedure; dat hij toen heeft voorgehouden dat hij op 14 juli 1991 werd vastgehouden en onmiddellijk na zijn vrijlating naar het front werd gezonden (zie onder meer naar het dringend beroep tot heronderzoek); dat uit het voorgaande volgt dat de Vaste Beroepscommissie terecht heeft vastgesteld dat verzoeker op een cruciaal punt totaal tegengestelde verklaringen heeft afgelegd;

Overwegende dat verzoeker thans laat gelden dat hij weliswaar van 8 juni tot 8 juli 1991 officieel met verlof was, maar in werkelijkheid werd vastgehouden; dat deze uitleg voor het eerst voor de Raad van State werd gegeven en geenszins verklaart, waarom het stuk "verlof voor teruggekeerde gijzelaars", zonder meer aan de Vaste Beroepscommissie werd voorgelegd, terwijl de inhoud ervan niet met de werkelijkheid strookt;

2.2.3.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op goede gronden heeft overwogen dat het onwaarschijnlijk is dat iemand als verzoeker, die als deserteur wordt gezocht uitreisdocumenten kon bekomen; dat verzoeker op 18 juli 1991 deserteerde en op 15 maart 1992 van de officiële instanties een nieuw paspoort kreeg; dat een rechtscollege er niet mag van uitgaan dat het gaat om een vals paspoort, wanneer daar geen duidelijke aanwijzingen voor bestaan; dat deze aanwijzingen in casu ontbreken; dat bijgevolg in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat het "onwaarschijnlijk is dat verzoeker als deserteur en bevelvoerder van een tankeenheid zonder problemen uitreisdocumenten kan bekomen", dat in de bestreden beslissing er terecht wordt vanuit gegaan dat verzoeker op legale wijze, en in het bezit van uitreisdocumenten zijn land heeft verlaten;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat verzoeker in het derde middel betoogt dat artikel 13 van het koninklijk besluit van 13 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd geschonden, doordat van de neerlegging van stukken geen melding werd gemaakt;

Overwegende dat artikel 13 van het koninklijk besluit van 13 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen als volgt luidt :

"De documenten waarvan de vreemdeling of zijn advocaat en de Minister of zijn gemachtigde willen gebruikmaken, worden in originele vorm of onder vorm van een kopie aan de Commissie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld werden, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Bij gebrek aan een dergelijke vertaling is de Commissie niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.";

Overwegende dat noch artikel 13 van het koninklijk besluit van 13 mei 1993, noch een andere bepaling voorschrijven dat in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van de neerlegging van stukken melding moet worden gemaakt; dat de neerlegging ter zitting van veertien stukken in het verslag van de zitting werd geakteerd, zodat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat verzoekster zich aansluit bij de middelen ontwikkelt door verzoeker, zodat de afwijzing van het annulatieberoep van verzoeker meebrengt dat het beroep van verzoekster wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken gekend onder de nummers
G/A. 67.227/X-6124 en 67.228/X-6125 worden samengevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op
achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op acht februari 1900 negenennegentig,
door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.